

Kényszernyugdíj, betegút stb.

Azt mondta valaki, minek tiltakozunk, ha egyszer bennünket nem érint. Nem érint, igaz. Ma nem, de holnap talán igen, ma mást, holnap meg talán engem. És holnapután talán Téged. Direktben ma nem érint bennünket a kormányhatározat, de a hírek nyugtalanítóak. Sokan vagyunk nyugdíj táján, előtte vagy utána, és látjuk, hogy egyes önkormányzatok már mintát vettek és fontolgatják, hogy korhatár felett már nem kötnék alapellátóval szerződést. Egzisztenciálisan nem érint még bennünket tömegében a kormánydöntés, viszont a következményeitől, hogy nem tudjuk majd kihez küldeni a betegeinket, hamarosan mindannyian szenvedni fogunk.

Nyugat-Európára hivatkoznak, pedig Kelet-Közép-Európában vagyunk. Itt az orvosnak sose volt európai bére, mitől legyen akkor a nyugdíja európai? A kettős jövedelem iránti igénye természetes, egyik oldalról ez, a másik oldalról pedig az orvoshiány, az ellátásra váró betegek nagy száma követeli meg a továbbfoglalkoztatásukat. Ismerjük a választ, hogy nincs pénz, főleg fizetésre és nyugdíjra együtt nincs, és tudjuk azt is, hogy egy racionális ellátáshoz kevesebb orvos is elég. De hol van ez a mi rendszerünk a racionálístól?

Embertelenül bánnak most el a kórházakkal, nővérekkel, orvosokkal, portásokkal egyaránt. Felkészülési idő nélkül és megalázóan. Ahogy a betegekkel. Az intézkedés csak az egészségügy kettéhasadását fokozza. Akinek van pénze, mehet a magánba, akinek meg nincs, az várhat a várólistán. A sok tapasztalt és még életerős orvos mindenközben a partvonalon kapkod levegő után, értetlenül és megkeseredetten, mert nem értik, hogy miért, hogy miért így, hogy kinek jó ez.

Más. A meningitisben meghalt csecsemő! Tragédia! Rossz fényt vet ránk, amit a média most rólunk, egészségügyiekről kommunikál. Pedig – félve írom le – ez „benne volt a pakliban”. Mi zavartan keressük az okokat, az állam meg farkát behúzza hallgat, és hagyja, hogy azon az egészségügyön verjék el a port, amit ő – „az állam” – juttatott abba a helyzetbe, amiben az ilyen esetek kódoltan ott rejtőznek. Lehet ránk mutogatni, a balhét mindig mi visszük el, a közvetlen felelősök mindig mi leszünk. De ki viszi a balhét azért, hogy differenciált támogatás és védőoltás hiányában szinte menthetetlen betegség veszélyébe sodródnak gyermekek tízezrei?

Azután itt vannak az új, a „hézagmentes” betegutak. Ennek jegyében zárják most be a fővárosi Madarász utcai Kórház sebészetiét. Mi is látjuk, hogy van pazarlás, hogy van felesleges kórház. Azt is tudjuk, hogy a Madarász sebészete évtizedek óta feketéllik a betegek tömegétől, és hogy az „állva maradt” Heim Pálban órákat várnak a betegek az ügyeleten. Hoztak most egy döntést, értjük miért, de nem értjük, miért így. Hatásvizsgálat és átmeneti idő nélkül, viszont azonnali következményekkel. És nem értjük, hogy miért nem hívnak, miért nem ülünk le egy előzetes egyeztetésre mi kórházak és háziak együtt, azok, akik hozzák a döntést és azok, akik viselik majd a súlyát. Ehelyett csak a fejünket kapkodjuk.

Azt kérdezte valaki, miért „tiltakozgatunk”, ahelyett, hogy egy használható receptet küldenénk az elérhetetlenné vált kúp helyett. Hát azért, mert a Rectodelt helyettesítését is körbe kellett járnunk, meg a szolidaritást is vállalnunk kellett. Azért, mert – ahogy Hemingway írta – érted (is) szól a harang.

Kállai Péter

TARTALOM

- Kényszernyugdíj 2–3
- Elköszöntő 4–6
- Amerikából jöttem 8–10
- Gyermekneurologiai konferencia 10
- Hibák, mulasztások 11
- Továbbképzés az iskolakerülés okairól 11
- Az ombudsman jelentése a finanszírozásról 12–13
- Új vezetőség a HGYE élén 14–17
- Kevesebb esély a meningococcusoknak ... 19
- Kávészünet 21
- Hírek a nemzetközből 22
- ECPCP-konferencia, Tel-Aviv 23
- Praxisok 24

A Házi Gyermekorvosok Egyesületének kiemelt támogatói 2013-ban:

